

Egy ígélet. Egy átok. Egy találkozás.
Mindegyik sorsdöntő. És az egyik végzetes lehet.

SÖTÉT VÁGYAIK FOGSÁGÁBAN

finep
selection

ANITA BOZA

ANITA BOZA

SÖTÉT
VÁGYAK
FOGSÁGÁBAN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Írta: Boza Anita

Copyright © Boza Anita, 2023

A szöveget gondozta: Kiss Árpád
A borítót tervezte: Ernszt Viktória

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 597 599 0

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2023-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Schmidt Zsuzsanna
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

PROLÓGUS

**San Francisco, Kalifornia,
Amerikai Egyesült Államok
Május 18.**

A golyóálló mellény kényelmetlenül bevág a derekamba, lófarkokba kötött hajam döglött kígyóként tekeredik a nyakam hajlatába. Sötét van, a romos ház rongyos függönnyel fedett ablakain alig szűrődik ki fény, az út mellett álló lámpaoszlop a szakadó esőben enyhén vibrálva küszködik az éjszakai homállyal.

Libabőrös a karom, de nem a hidegtől, bár induláskor alig tizenkét fokot mutatott a Ford külső hőmérője. Különös, baljós érzés fojtogat, miközben a kocsni mögött guggolva a zsaruk jelére várok, hogy indulhassunk végre. A borzongás a mellkasomba kúszik, szétárad a végtagjaimban, és nem tudom az okát.

Mellettem Dan némán figyel a bejáratot, ahol a kommandósok behatoltak. A belőle áradó feszültség képes lenne, hogy a fél várost ellássa árammal. Én is zizegek, a szívem majd kiugrik a helyéről, az izmaim pattanásig feszülnek. Próbálok koordinálni a légzésemet, és azzal nyugtatom magam, hogy sima menet lesz, de szinte fuldoklok a magas páratartalomtól.

Az épületből halk reggae szűrődik ki, felismerem Bob Marley kásás hangját és a *Smile Jamaicát*. Bár alapvetően nincs bajom ezzel a stílussal, most valahogy idegesítően hat rám a taktusok közötti hullámozás. Nyugtatom magam, hiszen nem ez az első bevetésem.

Nincs okom pánikra, csak bemegyünk, és kihozzuk a kutyákat.

– Elázott már a bugyid? – fordul felém Dan. Nem látom tisztán az arcát, a távoli lámpaoszlop elmosódott fényköre félhomályba vonja.

– Nem kicsit – dűnnyögöm. A tüdőmből kiáramló meleg levegő mintha halvány párát vonna körém. Kitörölöm a szememből az esőt, ami elhomályosítja a látásom.

– Jobb éjszakát nem is választhattunk volna, mi?

Felhorkanok.

A zsaruk hetek óta figyelték a bayview-i bandát, sejtésük szerint bevándorlók alkotják a többségét. Az FBI arra gyanakszik, hogy drogcsempészet, prostitúció, gyilkosságok és emberrablások írhatók a számlájukra, de eddig még nem sikerült bizonyítékot szerezni ellenük. Most talán szerencséjük lesz; egy névtelen bejelentő kutyaviadalokról tájékoztatott minket. A zsaruk úgy döntöttek, kihasználják a lehetőséget és lecsapnak. Ők azt remélik, elkapnak legalább egy-két bandatagot, és a hűvösre juttatják őket, engem viszont nemigen érdekel a benti emberek későbbi sorsa. Nekem csak a kutyák fontosak.

Persze, az akció a hét egyetlen esős napjára esik... Tipikus.

Bent ordítózás és csaholás harsan, több kutya is bekapcsolódik az ugatásba, a kivágódó ajtó felől immár a *No woman, no cry* száll felém.

A szívem a torkomba ugrik, a gyomrom összeszorul, a lábam startra kész. Minden oké lesz. Addig úgyse szólnak, amíg nem teljesen biztonságos.

Az ajtóban feltűnik az egyik kommandós.

– Jöhetnek! – kiált nekünk.

Felálllok. Itt az idő.

– Megyek előre – lép mellém Dan.

– Lószart!

– Mondták már, hogy nő létedre nagyon mocskos a szád?

– Nem elegen. – Kocogva indulok a házhoz, Dan a nyomomban, zseblámpáink imbolgó fénye bevilágítja a gazos udvart és a szárítókötélen felejtett, esőtől ázó ruhákat. A tornácra hat lépcső vezet fel, kettesével szedem őket. Hajt a türelmetlenség, látni akarom, milyen állapotban vannak a kutyák.

– Vigyázz! – harsan mögöttem Dan hangja.

Megtorpanok, de már késő.

Az alak oldalról, arctalan suhanásként vágódik a látóterembe, egy kígyó gyorsaságával csap a nyakam felé. Nincs időm megakadályozni a mozdulatot, ostorcsapászerű fájdalom hasít belém.

A nyakamhoz kapok, mire a támadó továbblendül, a testével megtaszít, miközben valamit sziszeg. Elvesztem az egyensúlyom, térdre rogyok, a lámpa kiesik a kezemből, a fénye groteszk árnyékokat vet a házfalra, mielőtt pörögve lebukfencezne a lépcsőkön. Lövések dördülnek, cseng tőle a fülem.

– Dan! – nyögöm. Az ujjaim között valami meleg csorog.

A vérem?

Kifut az erő a testemből, oldalra dőlök; szorítom a nyakam, nem tudom tompítani az esést.

– Lisa! – Dan leveti magát a deszkákra, fölém hajol. A nyitott ajtón át kiszűrődő fényben látom, ahogy az arca eltorzul a kétségbeeséstől.

Levegő után kapkodok.

Miért nincs elég levegőm?

Elborít a fájdalom, a nyakamtól indul és végigsugárzik a mellkasomon.

– Megszúrták! Nyakon szúrták! – ordít Dan. Ellöki a kezem, és a toroknál kezd matatni. Fáj, amit csinál. Fel akarom emelni a karom, hogy megállítsam, de képtelen vagyok rá, ólomsúlyúak a végtagjaim. Nehéz lélegeznem, nehéz fókuszálnom. – Elvérzik, a kurva életbe!

Mások is kiabálni kezdenek:

– Csak szorítsa! Mindjárt itt az orvos! – A háttérben mentő szirénáját hallom.

Mozdulni akarok, felállni és elfutni, valamit tenni...

Félrefordítom a fejem, a pillantásom éjszínű tekintettel találkozik. Hiába tudom, hogy ez nem lehetséges, mert a támadóm tőlem legalább tíz lépésre, a sötétben fekszik, mégis látom a szemében a halált. Vonz a pillantása, sötét kút, mély kígyóverem, ahol a biztos pusztulás vár.

Egy zсарu térdel a széttárt végtagokkal heverő, fekete bőrű férfi mellett, és a kezében tartott adóvevőbe hadar. Vér buggyan a sérült férfi szájából, végigfolyik hosszú, csimbókokban szétterülő rasztahajján. Halkan

hörögve motyog, és tudom, hogy a hangzavarban nem hallhatom, a szavai mégis ott visszhangoznak a fejemben. Nem értem, mit mond, de érzem a felém áradó fenyegetést.

Rettegek.

– Dan... – A hangom rekedt bugyborékolás.

A földön fekvő férfi elszakítja tőlem a pillantását, és Danre néz. A hangok megszűnnek a fejemben, de a félelem velem marad. Próbálok nyitva tartani a szemem, mégis lecsukódik.

Bob Marley már a *Rastaman* énekli, aztán hirtelen elhallgat. A kutyák őrjöngő csaholása az utolsó, amit még felfogok.

Nem akarok meghalni!

Sötét, felhőszerű massa hömpölyög felém...

1

San Francisco, Kalifornia, Amerikai Egyesült Államok 5 évvel később

MA NEM FOGOK SÍRNI.

Ezt mindig megfogadom, valahányszor felgyalogolok a Szent Ferenc Kórház harmadik emeletét elfoglaló onkológiai elfekvőbe, az egykori társam betegágyához.

Dan látogatásról látogatásra soványabb és sárgább. Úgy tűnik, a csontjain már nincs is hús, az egykor száztíz kilós ember mostanra csupa ín, bőr és fájdalom. Az osztályon szűrős fertőtlenítő- és savanyú halálszag van; mindkettő az orromba kúszik, és tudom, hogy hazáig kísérnek majd.

De mindezeknél sokkal rosszabbak az érzések... azok a legpusztítóbbak. Valahányszor belököm Dan kórtermének az ajtaját, hogy az arcomra erőltetett mosollyal az ágya mellé üljek, sajnálat, iszonyodás, harag és fájdalom kavarg bennem. Nem igazságos, hogy a férfi, aki egykor megmentette az életemet, most a szemem láttára, hétről hétre sorvad el. Rohadtul nem igazságos.

A nővérek már ismernek. Ha csak tehetem, mindennap jövök Dan-hez. Beszélgetünk... nem, valójában inkább én dumálok, ő többnyire hallgat, mert a beszéd is fárasztja. Felolvasok neki, *Stephen King: A Búra alatt* című művét kezdtük el, és valahányszor leteszem a könyvet az ágya melletti szekrényre, átfut a fejemen, vajon Dan megéri-e, hogy eljussunk a történet végére.

Az a regény rohadt hosszú.

Neki meg már alig van ideje.

Ma nem fogok sírni.

Pedig ezer okom lenne rá. Dan egyszerre apapótlék, barát és lelki társ az életemben. Kilenc éve ismertem meg, amikor újoncként beosztottak mellé. Neki akkor már családja volt, felesége és újszülött kislánya, én meg azt hittem, állatszaruként enyém a világ. Totálisan egymás ellentétei voltunk: ő megfontolt, én meg forrófejű. Vitt előre a lelkesedés, Dan nem győzött fékezni, ha egy-egy helyszínre mentünk, hogy megkínzott vagy rosszul tartott állatokat hozzunk el. Türelmes és elnéző volt velem, fokozatosan lestem el tőle a szakma minden csínját-bínját. Összeccsiszólódtunk, társakká váltunk, akik tűzbe mennének a másikért. Öt évvel ezelőtt ő tartott életben, amíg megérkeztek a mentők, a pusztá kezével szorította a sebemet, a véremben fürdött, hogy ne patkoljak el.

És hamarosan elveszítem.

Biccentek a pult mögött ülő nővérnek, Angelicának, és leteszem elé a tejeskávét, amit az automatából vettem a földszinten.

– Köszönöm, Lisa! – Angelica fáradtan int, nem is tettet vidámságot. Nem csodálom, hogy ez a hely kiöli belőle az életkedvet.

Lehajtott fejjel, a hűgysárga padlóra szegezett tekintettel megyek végig a kórtermek előtt. A gyomromat görcs szorítja, a szívem sajog, mintha megszakadni készülne. Minden alkalommal ilyen, sosem tudom megszokni, hogy a halálhoz jövök látogatóba.

Bedugom a fejem a 106-osba, és földbe gyökerezik a lábam. A Dan melletti ágy üres. Tegnap még egy Jim nevű zenész, végső stádiumú végbélrákos feküdt benne. Lesokkol, hogy meghalt, pedig számítottam rá.

Innen nem haza mennek a betegek, hanem a temetőbe.

Visszanyelem a könnyeimet, ahogy a hófehér ágyneműt bámulom.

– Reggel... hunyt el. – Dan hangja reszelős, akár a smirgli.

– Sajnálom – nyögöm.

Ez a legnagyobb félelmem, hogy egyszer majd arra érkezek, Dan ágya üresen tátong. Mióta meghalt a felesége és eltűnt a kislánya, senkije sincs rajtam kívül. És persze nekem se rajta kívül.

– Szarul nézel ki – húzódik féloldalas mosolyra a szája.

– Úgy is érzem magam.

– Mi a hézag?

Megrázom a fejem, kihúzom a kényelmetlen, támla nélküli széket az ágya alól, és ráülök.

– A morfium eltompít ugyan, de annyira nem, hogy ne lássam, valami gond van. – Dan úgy néz, mint aki a veséembe akar látni.

– Új üveget kaptam, utaznom kéne.

– Mennyi időre?

– Nyolc-tíz nap. Talán több.

Dan rám mered. Tudom, hogy ugyanaz jár a fejében, mint nekem. Vajon kibírja-e addig, amíg hazaérek. Vajon itt lehetek-e vele, ahogy terveztük, hogy fogjam a kezét, amikor örökre lehunyja a szemét?

– Nem gáz – mondja rövid hallgatás után. Sovány, beesett arcán nyoma sincs szemrehányásnak, ettől megint elszorul a torkom.

– De, az. Nem akarok menni, viszont Marcello ragaszkodik hozzám.

Marcello Perte a regionális igazgató, és személyesen jött el hozzám, hogy átadja a megbízást. Azért nekem szóltak, mert az öt év alatt, amióta elhelyezkedtem a Nemzetközi Természetvédelmi Világszövetségénél – röviden: IUCN –, az összes rám bízott ügyet sikerrel oldottam meg. És ez a mostani különösen kényes.

– Ne az én lelkemen száradjon, ha legyalulnak pár hektár erdőt, vagy kiirtják valami védett faj utolsó egyedét. – Dan halványan elmosolyodik, de látom rajta, fásasztja a sok beszéd. – Eszedbe se jusson visszamondani!

– Mehet helyettem más...

– Te vagy a legjobb. Ha téged küldenek, annak oka van.

– Dan ez... nem ilyen egyszerű...

– Megígérem, hogy megvárlak. Nem patkolok el addig, míg haza nem érsz.

A torkom kapar, a látásom elhomályosul. Utálom, hogy gyenge vagyok, és azt is, hogy Dan látja rajtam.

– Nem csak erről van szó – préselem ki magamból.

– Miért, mi a küldetés, Beale ügynök?

Megdörgölöm a szemem.

– Kikötő építését tervezik egy védett területen.

– Akkor nem kérdés, hogy szét kell rúgnod a seggüket!

Felsóhajtok. Igen, nagyjából ez lenne a dolgom. Odarepülni, körbenézni, felmérni, hogy áll most az ügy, milyen károkkal járna, ha a cég

valóban átvinné az engedélyeztetést, és találni valamit, amivel megakadályozható a projekt. Az összes tudnivaló egy vastag dossziében hever a kocsiban, de nem volt időm behatóbban tanulmányozni, mert az eligazítás után egyből Danhez indultam.

– Nem csak miattad akarom visszamondani – bököm ki halkán.

Dan fürkészve néz, a napfény erőtlenül csillan meg kopasz fején. A kemoterápia előtt dús, félhosszú, barna haja volt. Azzal szoktunk viccelni, hogy hátulról akár össze is lehetne téveszteni minket, csak neki egy fokkal jobb a segge.

– Ne kímélj!

Nagy levegőt veszek, és a szemébe nézek.

– Haitire kellene mennem. A Port-au-Prince öbölbe.

Dan egyetlen hosszú pillanatig rám mered, majd hirtelen kinyúl, és megragadja a kezem. Meglepően erős a szorítása ahhoz képest, hogy a rák megette az izmai nagy részét. A tekintetét az enyémbé fúrja, pillantása súlya a földhöz szegez.

– Még mindig a régi hülyeség? – kérdezi sziszegve.

– Az a férfi haiti volt – felelem.

– Öt éve történt, Lisa! Nem menekülhetsz folyton a félelmeid elől.

– A francba is, Dan, gondold végig! Nem lehet véletlen, hogy a támadás után elhagyott a férjem, neked meghalt a feleséged, aztán beteg lettél, utána meg...

Elhallgatok, nem akarom bántani.

– Pont ezért kellene menned – suttogja kis hallgatás után.

– Miért? – kérdezek vissza értetlenül.

– Hogy végre rendezd magadban ezt a dolgot. És... lehet, hogy te megtalárod Casey-t. – Elcsuklik a hangja. Annyi fájdalom van a tekintetében, hogy inkább lesütöm a szemem.

Biztos voltam benne, hogy ez lesz. Danból sosem halt ki a remény, hogy a lánya még él. Casey, aki mindig nevetett, aki a kiesett tejfogait díszes dobozkába gyűjtötte, és aki azt mondta, ha felnőtt, olyan akar lenni, mint én...

Haitin tűnt el tavalý.

Karib-szigeteki nyaraláson voltak. Miután Dan megkapta a diagnózist a tüdőrákról, összecsomagoltak, hogy a kezeléseket előtt még egyszer,

utoljára gondtalanul együtt lehessenek. Bejárták Kubát, Jamaicát, Dominikát, majd megérkeztek Haitire, de a harmadik napon, miközben az Artibonite folyón bambusztutajoztak, Casey-nek nyoma veszett.

– Dan...

– Figyelj rám! Ha valaki, hát te meg tudod találni, Lisa. Olyan vagy, mint egy pióca. Rátapsz az ügyekre, és addig nem cuppansz le róluk, míg a végükre nem jársz. Ha a kislányom ott van és él... márpedig én biztos vagyok ebben... te meg fogod találni. – Úgy kapaszkodik belém, hogy teljesen kifehérednek a bütykei. A szorításának tuti nyoma marad, de sokkal jobban fájnak a szavai, mint az ujjai, amik satuként markolják a csuklómat. Büntudatot gerjesztenek bennem, mert én közel sem tudok úgy hinni, mint ő. Egy kilencéves, amerikai kislány hogyan lehetne még életben egy olyan országban, ahol virágzik a korrupció és a szexturizmus?

– Dan...

– Kérlek, Lisa! Könyörgök neked.

Lehajtom a fejem, a mellkasomban feszítő, rossz érzés kavarog. Álmaimban gyakran újra átélem azt az öt évvel ezelőtti estét, látom magam előtt a rasztahajú férfi tekintetét, hallok a sziszegő suttogását...

Félek, és tudom, hogy ha igent mondok, talán végleg magamra maradok. Dan tutira meghal, mire visszaérek.

– Közel sem biztos, hogy ennyi idő elteltével még van bármi nyom – lehelem.

– Csak annyit mondj, hogy megpróbálsz! – Zihálva veszi a levegőt, a mellkasa görcsösen emelkedik-süllyed. Tudom, hogy már csak a remény él teti. A remény, hogy Casey előkerül, és egy nap betoppan az ajtón. És hiába közelít a nullához az esélye, hogy találhatok valami nyomot Haitin, nem kérdés, hogy meg kell próbálnom. Tartozom ennyivel Dannek.

– Jó – bólintok.

Dan elenged és hátrahanyatlik. Mintha a beszélgetés kiszívta volna az utolsó csepp erejét. A szokottnál is sápadtabb, a szeme alatti karikák láthatóan elmélyültek, mióta itt vagyok.

– Meg fogod találni – motyogja. – És hazahozod. Csak... a vudutól... tartsd távol a segged!

Ülök a hirtelen támadt csendben, hallgatom Dan reszelős lélegzetrételeit, miközben alakot ölt bennem a balsejtelem, hogy talán mégis jobb

lett volna, ha hazudok. A King-könyvre pillantok, amiből ma biztosan nem olvasok fel egyetlen sort se, aztán Dan arcára nézek. A kiálló arc-
csont szinte átszúrja a bőrért, látom a vékony, kékes színű ereket. A kéz-
fejemre támasztom az államot, kibámulok az ablakon, és tudom, hogy
hazafelé sírni fogok, mint mindig.

2

Haiti, Port-au-Prince Nemzetközi Repülőtér

AZ ÖLEMBE ENGEDEM A PAPIROKAT, és kinézek a repülőgép ablakán. Már látszik alattunk Haiti, igaz, még csak elmosódott, fehér, zöld és barna foltok bontakoznak ki a felhők takarásából. Megremeg a gyomrom. Ez az a hely, ahová semmilyen körülmények között nem akartam eljutni. Sokfelé jártam a világban, mióta a Természetvédelmi Világszövetség-nél dolgozom, legutóbb például Franciaországban, egy keselyűmentési projekt keretében, de a Karib-térségbe most jövök először. És azt hiszem, nagyobb lelkesedés fűtene, ha nem nyomná a lelkem a félelem, amit egy haldokló haiti férfi érthetetlen szavai ültettek belém.

Véletlen lenne, hogy pont ide kellett jönnöm, vagy van valami köze ahhoz az elátkozott éjszakához? Dan most biztos lehülyézne, amiért még mindig itt tartok.

Hiába telt el öt év, számomra olyan, mintha tegnap történt volna, álmaimban ma is hallok a rasztahajú férfi hangját. Amint felépültem valamennyire, nyomozni kezdtem utána, de nem jutottam használható információhoz. Illegális bevándorló volt, hamis papírokkal, és kész. Dan rendszeresen kiborult a megszállottságomon, amikor vuduról és átokról hadováltam neki, de annyit beszéltem Haitiről, hogy az elrettentő bűnözési statisztikák ellenére a Karib-szigetvilágot tűzte ki nyaralásuk úti céljául. A mai napig nem tudom, hogy nekem akart bizonyítani, vagy csak vonzónak találta az utazási prospektusokban látható, napfényben úszó, turistacsalogató tájat. Azóta is nyomja a lelkemet a büntudat, hogy talán miattam jöttek épp ide, ahol aztán...

Felsőhajtok. Próbálok rendet tenni kavargó gondolataim között, de azok minduntalan visszatérnek Casey-hez, így a papírkupacba túrok, és előhúrom a fotóját. A fénykép az eltűnése előtti napon készült, egyrészes, tarka fürdőruhában, nagy lapátfogakkal mosolyog a kamerába. Gyerekes vonásait leszámítva kiköpött Dan.

Megérintem az arcát a képen, ott, ahol a tűzfoltja látszik. Dan sokáig gondolkodott, levetesse-e a szabálytalan bőrelváltozást, és most nagyon örülök, hogy végül úgy döntött, nem teszi. Sokkal könnyebben emlékeznek egy olyan kislányra, akinek tízcentes méretű folt piroslík az arcán.

Összerezzenek, amikor a fejem fölött felharsan a pilóta hangja, és bemondja, hogy hamarosan leszállunk. Vetek még egy pillantást a fényképre, majd nehéz szívvel visszacsúsztatom a többi papír közé. Az esély, hogy Casey még él, csekély. Annak az esélye, hogy megtalálhatom, még csekélyebb. Nem áltatom magam. Számtalan rossz tulajdonságom van – türelmetlenség, makacsság, vakmerőség –, de az elbizakodottság nincs köztük.

Összerendezem a sűrűn telegépelte oldalakat, és az aktát becsúsztatom a táskámba. A kilencórás repülőút alatt volt időm alaposan áttanulmányozni, és nem vagyok túl bizakodó. Nehéz ügy lesz ez is. A cégem kapott egy fület, hogy a WorldTour Travelling Company engedélykérelmet adott be egy luxushajó-kikötő építésére a Port-au-Prince öbölbe. Ezzel semmi gond nem lenne, csak az a vidék Haiti legnagyobb természetvédelmi területe, egy majdnem hétszázharminc négyzetkilométeres folt, amely mészkőerdőket, Haiti mangrovefáinak kétharmadát, valamint tengeri füves ágyakat és korallzátonyokat tartalmaz.

Hogy is mondta Dan? Szét kellene rúgnom a seggüket? Igen, annál is inkább, mert félok, hogy kellő mennyiségű kenőpénzzel nyélbe üthetik az üzletet, és a kormány megadja az engedélyeket még akkor is, ha ezzel veszélybe sodor húszt ritka vagy veszélyeztetett állatfajt, amelyek közül hét sehol máshol nem található meg a világon.

– Valami konferenciára jön? – szólít meg a mellettem ülő férfi, mintha csak arra várt volna, hogy befejezzem az olvasást. Mióta felszállás előtt leült mellém, végig magamon éreztem a tekintetét. Jobban mondva, a mellemen. Csoda, hogy nem esett bele a szemgolyója a dekoltázsomba.

– Aha. – *Ne akarj flörtölni, se fűzni, kérlek!* Próbálom szuggerálni, hátha veszi az adást.

– Á, értem. Én is üzleti ügyben jöttem. Hol száll meg? Ha lesz kedve, egy-egy fásasztó nap után összefuthatnánk. – Kacsint egyet. Nem vette az adást, mert egyenesen a mellemhez beszél.

Végigpillantok rajta. Átlagos pasi, az átlagosnál valamivel kevesebb hajjal. Vastag aranyóra fityeg a csuklóján, kigombolt ingnyakából nem kunkorodik ki mellszőr. Hm. Meggondolandó ajánlat. Ja, nem. Ha nem nyomná a vállamat Haiti élővilága sorsának a súlya és egy eltűnt, valószínűleg halott lány keresésének ígérete, akkor sem.

– Kösz, nem.

– Miért nem? Szerintem remekül szórakoznánk.

Felnevetek.

– Mert megvagyok *fasz* nélkül. Főleg olyanra nincs szükségem, aki megállás nélkül a mellemet stíröli, mint valami kanos kisegér.

A pasas arcáról lehervad a vigyor. Motyog valamit az orra alatt, majd mereven előreszegezi a tekintetét.

Hátradőlök, és újra kibámulok az ablakon. Mielőtt Joel elhagyott, nem voltam ilyen tüskés. Régebben nem ezt válaszoltam volna, csak motyogok valami bénaságot. De ha a férjed lelép egy nálad tíz évvel fiatalabb nővel, míg te a kórházban lábadozol egy életveszélyes sebesülés után, aztán megpróbál kiforgatni a közös házatokból, az képes páncélt növeszteni rád. Nem látok ellenséget a férfiakban, akadnak futó kapcsolataim, de ha választanom kell egy rossz randi vagy a vibrátorom között, habozás nélkül előkapom az utóbbit.

Megkönnyebbülten felsóhajtok, amikor elhagyom a gépet, és a lábam újra talajt ér. Öt év alatt megszoktam, hogy viszonylag sokat repülök, de nem szeretem. Gyorsan átesek az útlevel-ellenőrzésen, meglepően gördülékenyen megy minden. Nyüzögnek a váróban a turisták, a hangzavar már-már elviselhetetlen, és izzadságbűz keveredik valami különös, citrusos szaggal. Émelygek, és káprázik a szemem a tarkabarka ruhák tömkelegétől.

Amint kijutok, lecövekelek az egyik kevésbé zsúfolt étterem bejárata előtt, és abban reménykedem, hogy még azelőtt megérkezik a kontaktom, mielőtt ráolvadnék az aszfaltra a hőségétől. Egy Bubba Hagan nevű

férfival kell találkoznom, aki az információk szerint a helyi állatvédő szervezet, a HWS – Haiti Wildlife Society – fő mecénása. A cégem lebeszélte velem az érkezésem, és Bubba megígérte, hogy kijön elélem a reptérre.

Az étteremből kiáramló illatok hatására megkordul a gyomrom. Curryt érzek, mangót, hagymát, ecetet és kókusz. Csorog a nyálam. A fapados utazás egyik hátránya, hogy nem kapsz elég kaját, nekem meg gyors az anyagcserém, értsd: örökké rágcáslok valamit.

Már épp eldöntöm, hogy veszek valamit enni, amikor ismeretlen számról érkezik üzenet a telefonomra.

Ne haragudjon, Miss Beale, közbejött valami, nem érek oda önért. Áttehetnénk a találkozót holnapra? Később felhívom.
Köszönöm a megértést!
Bubba Hagan

Felsőhajtok. Nem örülök a fordulatnak, jobban szerettem volna már ma nekilátni az ügynök, mert hiába süt a nap hét ágra, a frász kerülget ettől a helytől. Mióta leszállt a repülő, ugyanaz az érzés kísért, mint az öt évvel ezelőtti támadás estéjén; a negyvenfokos hőség ellenére libabőrös lesz a karom. A fejemet tekergetve figyelek, de akkora a tömeg, hogy képtelenség kiszúrni, kitől kell tartanom. Úgy tűnik, a raszta hajviselet nem megy ki a divatból, Bob Marley óta remek turistacsalogató, ha a taxisoknak csimbókokban lóg a hátukra a hajuk. Ahányszor a közlembbe jön valamelyikük, a gyomrom önkéntelenül csomóba ugrik, pedig előbb-utóbb be kell szállnom egy kocsiba.

Alacsony, sötét bőrű férfi lép oda hozzám; rózsaszín rövid ujjúját hatalmas, szürke foltok csúfítják, a szagból ítélve lehányta magát. Bár fiatalnak tűnik, az arcán mély árkok húzódnak, ködös tekintete fel-alá jár, ahogy magyaráz valamit. Nem értem a szavait, de a felém nyújtott tenyere mindent elmond.

– Nincs pénzem – rázom meg a fejem, pedig tudom, hogy felesleges. Nem azért, mert nem érti, hanem mert úgysem hiszi el. Körbepillantok, távolabb zsaruk támasztják az egyik taxi oldalát, és látványosan nem néznek felém. A férfi közelebb nyomul, hiányos, megfeketedett fogsora

mögül egyre ingerültebben sziszeg. Legszívesebben azt mondanám neki, hogy ne fáradjon, öt évvel ezelőtt már megátkoztak. Nem beszélek a nyelvén, de a dallamos, franciával kevert szavak közül van, amit értek, és egyik sem éppen hízelgő rám nézve.

Normál esetben a halál faszára küldeném, mert egyértelműen látom rajta, hogy drogra kell a pénzem, de nem akarok balhét. Jobb ötletem nem lévén, bemenekülök az étterembe. Ha már ott vagyok, elvitelre kérek egy adag Diri Kole ak Pwát Jalapeno lepénykenyérrel. Dan a lelkemre kötötte, hogy mindent kóstoljak meg Haitin, mert a helyi konyha nagyon különleges.

Míg várok a rendelésre, felfedezek az utca túloldalán egy autókölcsönzőt. Előnt a megkönnyebbülés, és amint a kezemben a kajám, átsétálok az irodába, ahol autót lehet bérelni. Fél órával később már a markomban tartom egy kissé leharcoltnak tűnő Subaru Forester kulcsait. Nem vagyok márkabuzi, ami a kocsikat illeti – bár szeretem a japán autókat –, és amúgy sem a kinézete érdekel, hanem hogy megbízható legyen, ha mondjuk, a dzsungelbe kell vele kimennem.

– Nyaralás? – kérdezi a félvérnek tűnő kölcsönzős pasi széles vigyorral.

– Nem – felelem. – Munka.

– Modellkedik?

Mielőtt válaszolok, megnézem magam a kocsi ablakában. Minimál smink, azaz csak a szemem húztam ki. Hosszú, barna hajam lófarokba fogtam, egyszerű póló és farmer rövidnadrág van rajtam. Oké, nem vagyok egy bányarém, a szám vastag, az orrom keskeny, de a modellkedés olyan távol áll tőlem, mint ide a hold. Még csak nem is szeretem, ha fényképeznek, ráadásul már rég kiöregedtem abból a korból, amire a divatguruk szeretik verni a farkukat. Visszanyelem a kikíváncozó megjegyzést és bólintok.

– Aha. A Playboynak. Kösz az autót! – Bedobom a csomagtartóba a bőrröndömet, beülök a vezetőülésbe és indítok.

A reptér környékén nagy a forgalom, és körülbelül tíz perc vezetés után kezdek csak rájönni, hogy az utak szűkeek, a közlekedés kaotikus, és a sofőröknek úgy körülbelül kilencvennyolc százaléka abszolút nem törődik az amúgy is hiányos jelzésekkel. A gyalogosok se jobbak, simán

lelépnek az autók elé. Egyre éhesebb és fáradtabb vagyok, és ha arra gondolok, hogy még egy óra vezetés vár rám Carrefourig, ahol a szállásom van, a maradék életkedvem is elmegy.

Aztán kiérek az RN2 jelű országútra, és eláll a lélegzetem, ahogy meglátom a tengert. Az út végig mellette vezet, a hatalmas kékség az egész jobb oldali látóhatárt elfoglalja. Nem kapcsolom be a klímát, inkább letekerem az ablakokat, hagyom, hogy a szél bevágjon az utastérbe, és játszson a lófarkammal. A koszos, nyüzsgő, szeméttel borított városi utcák után úgy érzem, mintha egy másik dimenzióba kerültem volna. Gyönyörű a látvány, komolyan elgondolkodom azon, hogy félrehúzódok, kiszállok, és itt eszem meg a bedobozolt kajámat, miközben a tarajos hullámokat bámulom. Ha nem sietnék, meg is tenném, de most hajt a tettvágy, hogy mielőbb elfoglaljam a bérelt bungalót, és talán még arra is marad időm, hogy körbekérdezzek.

Lassan enyhül bennem a feszültség, kezdem elhinni, hogy Dannek igaza van. Hülye vagyok, a saját paranoid gondolataim foglya.

A levegő elzsongít, kissé lankad a figyelmem, talán emiatt nem veszem észre időben a nyomomba szegődő autót. A visszapillantóban feltűnik ugyan, hogy túlságosan közel jön, ezért leveszem a lábam a gáزرól, hadd menjen. Aztán megérezem a durva koccanást, a testem előrelendül az ütközéstől.

Önkéntelenül rászorítok a kormányra, a szívem a torkomba ugrik, a karomon felállnak a pihék, amikor tudatosul bennem, hogy a másik kocs belém jött hátulról. A visszapillantóba nézek, az autó márkáját nem látom, csak azt, hogy piros, és többen ülnek benne. Kissé lehúzódok, és óvatosan a fékre lépek, arra számítva, hogy a másik sofőr is lassít, de ehelyett újra belém durrant. A biztonsági öv kíméletlenül a vállamba vág, nagyot rándul a nyakam, ahogy a szélvédő felé bólintok.

A kurva életbe!

A gyomrom görcsbe ugrik, elönt az adrenalin. Ez már biztosan nem véletlen, és nem fogom megvárni, hogy leszorítsanak az útról. Fél szemmel a telefonomra pislantok, de nincs idő azon elmélkedni, hogy kit is tudnék segítségül hívni ebben a helyzetben. Szorosan megmarkolom a kormányt, és gázt adok. A Subaru motorja felbőg, ahogy az autó kilő.

A másik kocsi is gyorsít, tartja velem az iramot, sőt, tovább gyorsul és kihúz mellém, mintha előzni akarna. Csak egy pillantást vetek oldalra: a sofőr sötét bőrű férfi, az arca elé kötött kendőben vezet, mellette pedig egy másik sötét bőrű férfi ül. A szívem kalapál, a kezemmel görcsösen szorítom a kormányt, és már érzem is az újabb ütközést, most oldalról jöttek belém. A recsegés fülsértő, bár talán csak mert le van húzva az ablak. A Subaru meginog, de sikerül az úton tartanom.

A fékre taposok, mielőtt újra rám húzhatnák a kormányt. A kerekek felsírnak, de az autó azonnal reagál, és kifarolva sikerül megállnom. Az elektromos ablakzár gombjára csapok, az üvegek hangtalanul siklanak a helyükre. Hangosan zihálok, miközben figyelem, ahogy a másik autó is megáll – most már látom, hogy egy Nissan az –, majd az anyósülésről kipattan a férfi és felém szalad. Valami van a kezében.

Nem várom meg, hogy odaérjen az autómhoz, rükvercbe teszem a sebváltót és gázt adok. Mielőtt elég messzire érhetnék tőle, a férfi elhajtja a kezében tartott valamit, ami a szélvédőmön csattan. Egyetlen rémült pillanatig arra számítok, hogy az üveg millió szilánkra törve az arcomba robban, ehelyett valami sűrű, vörös massa terít be mindent.

Vér?

Elindítom az ablaktörlőt, és dermedten bámulom, ahogy a lapátok szétkenik a trutyit.

A kurva életbe. Ez nem málnaszörp, az tuti.

A tudattól, hogy vadidegen faszkalapok vért hajigálnak felém, az ijedség mellett éledezni kezd bennem a harag is. A férfi kiabál valamit, amit nem értek, de az arckifejezése épp elég beszédese. Sejttem, hogy nem a jogsimat akarja elkérni, sokkal inkább fenyegetésnek tűnik. Vagy lehet, hogy ő is épp megátkoz? Hát basszák már meg...

– Kapd be! – mormolom, miközben a fékre lépek, majd újra egyesbe teszem az autót.

Ha azt hiszik, összehajtom magam ennyitől, nagyon el vannak tájolva. Nem szeretem, ha riogatnak. Épp eléggé fáradt, éhes és elszánt vagyok ahhoz, hogy ne érdekeljen, kirabolni akarnak, vagy elrabolni. Rossz lóra tettek, állatszaru voltam, ennél cifrább dolgok is történtek már velem. Ékes bizonyítéka ennek a cikcakkos forradás a nyakamon.

A gázra lépek, mire a Subaru kissé kacsázva kilő. Úgy tűnik, a férfi meglepődik, de nem mozdul. Ha azt hiszi, meghátrálok, nagyon téved. Még csak hármásban vagyok, amikor odaérek hozzá, és amikor rájön, nem fogom félreírítani a kormányt, elugrik előlem. Kár.

Nem lassítok, pillanatok alatt odaérek a Nissanhoz, ami azóta is ott várakozik. A vezető pont akkor csapja ki az ajtaját, amikor melléérek, nem nehéz telibe trafálnom. Magam sem tudom, kikerültem volna-e, de most már teljesen mindegy is. Fém csattan a fémen, az autóm meg-rázkódik, az ütközés az ülésbe présel, de akadálytalanul haladok tovább, miután fájdalmas nyikorgással leszakad a Nissan ajtaja.

A szívem örülten ver, a fülemben lüktet a vér, a szemem előtt vörös köd lebeg. Vagy a szélvédőre rászáradt vércacákat látom? Mindegy, a lényegen nem változtat. Dühös vagyok. Egyfolytában a visszapillantóba tekintgetek, szinte remélem, hogy utánam indulnak.

De nem mozdulnak, csak állnak az út közepén, ahol hagytam őket. Ha nem tartanék attól, hogy fegyver van náluk, visszamennék és meg-verném mindkettőt.

Csak jóval később merek lassítani és újra lehúzni az ablakot, de a hangulatom odalett, és az étvágyam is teljesen elment.

Magamban dühöngve megteszek még pár kilométert, amikor elkezd tetet ölteni bennem a gyanú, hogy a két férfi talán nem is sima rabló volt. És ahogy ez a gondolat befészkel magát a szívembe, egyre nehe-zebben lélegzem.

Haiti, nem lettünk barátok így első pillantásra...

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

San Francisco, Kalifornia, Amerikai Egyesült Államok 5 évvel ezelőtt

Hangfoszlányok. Lassú csipogás és valami vijjogás. Éles, erőszakos. Fáj tőle a fejem.

Mindenem fáj.

Nehéz lélegeznem. Fekete örvényből kinyúló csontujjak kapkodnak felém, küzdök ellenük. Suttogást hallok, a körülöttem kavargó árnyak sziszegnek. Hallom, de nem értem, mit mondanak, pedig ugyanazt a nevet ismételtetik.

Fázom. Remeg alattam minden. Vagy én reszketek?

Kétségbeesetten próbálok a tudatomnál maradni, az árnyak szétlibbennek, hangjuk elhalkul, amint kinyitom a szemem. Csak homályos foltokat látok, valaki fölém hajol. Szólni akarok neki, hogy melegítsen fel, de nem jön ki hang a torkomon. Nyelni se tudok, valami van a számban. Ki kéne szednem, talán akkor meghallanának.

– Ne kapálózzon! – förmed rám egy hang. – Intubáltuk. Úton vagyunk a kórházba.

Ne! Csak haza akarok menni. És nem fájni.

– Nyugodjon meg! Segítünk magán.

Valami megragad, lefelé húz, forog velem minden. Az örvény!

A csipogás felgyorsul mellettem, aztán ki-kihagy, a sziszegés felerősödik a fejemben, már-már őrzöngő kakofóniává fokozódik.

Dan! Segíts!

– Megint elveszítjük! – kiabálnak. – Kérek két egység...